

„Благо дайте дванаѣсетъ товари
Со 'се мѣски, съ млади кираджии;
Арапина така ви проща'амъ.“
Въ дадо'а Солунски гражани
Въ дадо'а 'се що посакала.
Та потеря дванаѣсетъ мѣски
Отъ Солуна назадъ съ вратила.
Излего'а подъ Солуна града,
Подъ Солуна въ зелени ливади,
Ми го стрети Марка кралевика.
Изговори Марко Кралевике:
„Даль ме чуешъ страшенъ делибаша!
Дали идешъ по море, по вода,
Дали идешъ по бѣли друмо'и?
Ке те прашамъ, нещо да ми кажишъ!“
Изговори страшенъ делибаша:
„Кажи Марко, Марко Кралевике!
Що неоя, Марко, ми те нашло?“ —
„Дали стрете цѣрна Арапина,
Да си носитъ 'убава невеста?“ —
„Дейди Марко, Марко Кралевике!
Ясъ си идамъ отъ место далечно,
Ясъ си стретиѣ цѣрна Арапина
Преку Стамболъ тридесетъ конаци,
Кай носеше убава невеста,
Во поглед-отъ како Марко'ица.
Дейди Марко, Марко отъ Вароша;
Дали кральство, море, не повеляшъ,
Даль не можишъ друга да си надишъ,
Мѣшъ сакала, и мѣшъ си избрала.
Дали чуешъ Марко Кралевике!
Ай ти назадъ, Марко, поврати съ,
Дванадесетъ товари да терашъ,
Да то'арвишъ со мои-отъ слуга,
Да то'арвишъ и да расто'арвишъ.“
Киниса'е по бѣли друмо'и;
Негде-годе жена потеру'етъ
Ми го биетъ съ три струка камджика,
Ми го биетъ Марка Кралевике;
Негде-годе петици згазу'етъ,